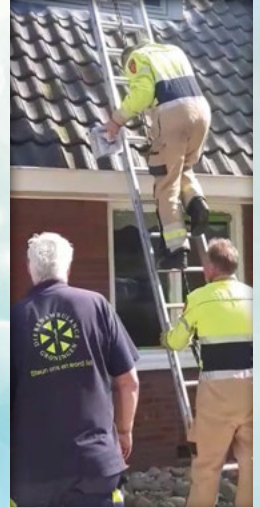

Ledenblad

2022
Nummer 2

Nieuwe ambulances

Rooie avonturier

*Wat eens een gelukkige
zwanenfamilie was*

Vermiste poes Lobke

Colofon

Redactie:

Debby Seubers
Marian Ubels

Bestuur:

Gerben Wilbrink	voorzitter
Tineke Arends	penningmeester
Cor Kool	algemeen bestuur
Jasmijn Wieringa	algemeen bestuur
Astrid Kramer	algemeen bestuur

Manager:

André Nijdam

Ereleden:

Mevr. Bos (overleden)
Mevr. Ellerie (oprichtster)
Dhr. Jansen
Dhr. Valk (overleden)

Bezoekadres:

Vereniging Dierenambulance Groningen
Friesestraatweg 199a
9743 AC Groningen
info: (050) 5791900
spoed:(050) 5791909
www.dierenambulance-groningen.nl

Correspondentieadres:

Postbus 1392
9701 BJ Groningen

e-mail:

info@dierenambulance-groningen.nl

ING : NL32 INGB 0004 4960 73

Lidmaatschap per jaar: €16,00

Ritprijs vervoer huisdier per etmaal met
ingang van 1 januari 2023

leden: €25,00

niet leden: €40,00

Penning hond/kat:

Leden: €4,00

Niet leden: €6,00

Duplicaatpenning

Leden: €3,00

Niet leden: €4,00

Chippen op ons pand:

€14,00 per dier

Chippen thuis voor leden:

€35,00 dat is incl. 1 chip

Chippen thuis voor niet leden

€40,00 dat is incl. 1 chip

(elk extra dier kost €14,00 bij thuis
chippen)

De registratie van de chip verloopt via het
NDG, zij vragen € 6,50 per chip.

Prijzen zijn onder voorbehoud

UITGEVER

DNB GROEP
SOCIALE EN MAATSCHAPPELIJKE PUBLICATIES

WWW.DNBGROEP.NL

DE UITGEVER IS NIET VERANTWOORDELIJK VOOR
DE INHOUD VAN DE ADVERTENTIES. NIETS UIT DE
ADVERTENTIES MAG WORDEN GEKOPIEERD EN/OF
VERSPREID ZONDER SCHRIFTELIJKE TOESTEMMING
VAN DE UITGEVER.

Inhoud

- 1 Colofon

- 3 Nieuwe ambulances

- 5 Rooie avonturier

- 9 Leonie E. aan het woord

- 13 Wat eens een gelukkige zwanenfamilie was

- 17 Vermiste poes Lobke

- 20 Korte stukjes

- 30 Leden / Donateursbon

- 31 Belangrijke telefoonnummers

Nieuwe ambulances

Vanaf mei 2022 hebben we ontzettende pech gehad met onze ambulances. Beide auto's hadden regelmatig storingen en stonden daardoor met enige regelmaat bij de garage. Daar deden ze hun uiterste best om ons te helpen maar dit duurde langer dan gepland.

Gelukkig kregen we wel vervangende bussen maar omdat deze niet ingericht waren als dierenambulance, alle spullen stonden bijvoorbeeld los in de laadruimte, werd ons werk er niet leuker of makkelijker op. Daar kwam ook nog eens bij dat we aan de buitenkant niet herkenbaar waren als dierenambulance. Zeker in de drukke zomerperiode was dit verre van ideaal. Uiteindelijk moesten we tot de conclusie komen dat het beter was om beide ambulances in te ruilen voor twee nieuwe dierenambulances.

Helaas kampen de autodealers (net als vele andere bedrijven) met lange levertijden en dat zou dus betekenen dat er pas over een jaar nieuwe bussen geleverd konden worden. Gelukkig had Century Autogroep een nieuwe crafter staan en zou er na een paar weken nog één geleverd worden.

A&S Vancare in Kolham heeft de crafters razendsnel omgebouwd tot dierenambulances, Reinders Reclame heeft de bestickering er weer keurig op aangebracht en zodoende zijn we vanaf eind oktober in het bezit van twee nieuwe ambulances.

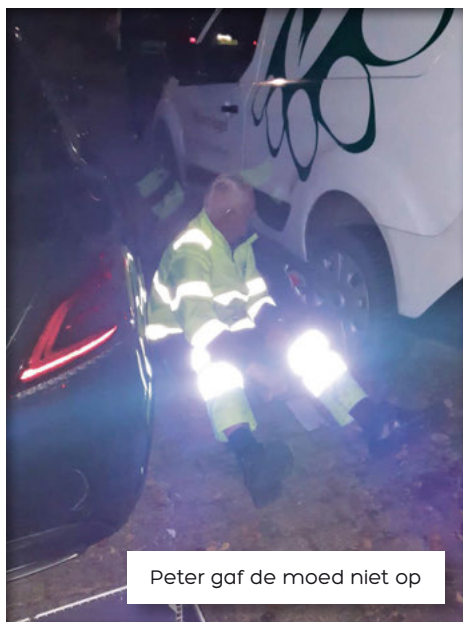
Wij willen Century Autogroep, A&S Vancare en Reinders Reclame ontzettend bedanken voor de vlotte communicatie en het snelle handelen.

Rooie avonturier

We kregen een telefoontje van een mevrouw. Zij vertelde dat er waarschijnlijk een kat in haar auto zat en vroeg of we misschien konden helpen. Peter en Regien hadden autodienst en reden vanaf hun laatste melding naar Lewenborg waar de meldster met haar auto stond. Daar aangekomen vertelde ze het hele verhaal. Ze is pedicure en was nu bij een cliënt in Lewenborg. Er waren opletende kinderen geweest die gemiauw onder haar auto hoorden weg komen. Toen de kids geen kat konden vinden wilden ze graag in contact komen met de eigenaar van de auto omdat de kat er wel in zat. Gelukkig stond de naam van haar bedrijf en dus ook een telefoonnummer op de zijkanten van haar auto. De kinderen besloten dat nummer te bellen en kregen haar aan de lijn. Direct nadat ze klaar was bij haar cliënt liep ze op een draffje naar haar auto. Ze opende de motorkap maar er was geen kat te zien. Toen de kat zich even later weer liet horen werd inderdaad duidelijk dat de kat ergens op de bodemplaat van de auto zat maar niet zichtbaar was. Een buurtbewoner kwam ook aanlopen en deed de zaklamp op zijn telefoon aan en scheen naar binnen. Daar zag hij twee puntjes die voor oortjes door moesten gaan. Toen de poes later op de brandstoftank ging zitten heeft iemand een foto van hem kunnen maken. Er was niet heel veel te zien maar hij had in ieder geval een rode vacht. De eigenaresse van de auto vertelde dat ze haar man al om hulp had gevraagd. Hij is met gereedschap en een krik naar Lewenborg gereden om de bodemplaat los te maken.

Met de krik werd de linkerkant van de auto omhoog gekrikt want daar bevond de kat zich. Op het moment dat de banden 20 centimeter boven de grond hingen besloot de kat via de bodemplaat naar de andere kant te lopen. Oké, linkerkant weer naar beneden, rechterkant omhoog. Tevergeefs. De meldster gaf te kennen niet meer met de auto te willen rijden zolang de kat er nog in zat. Ze wilde niet het risico lopen dat het dier gewond óf nog erger gewond zou raken. Ze besloot haar garage in Farmsum te bellen met de vraag of zij de volgende dag (het was namelijk al avond) tijd hadden om haar auto met een trailer op te halen. Hiertoe waren ze wel bereid maar gaven tegelijkertijd aan dat ze ook meteen wel een monteur wilden sturen in de hoop dat hij iets kon betekenen.

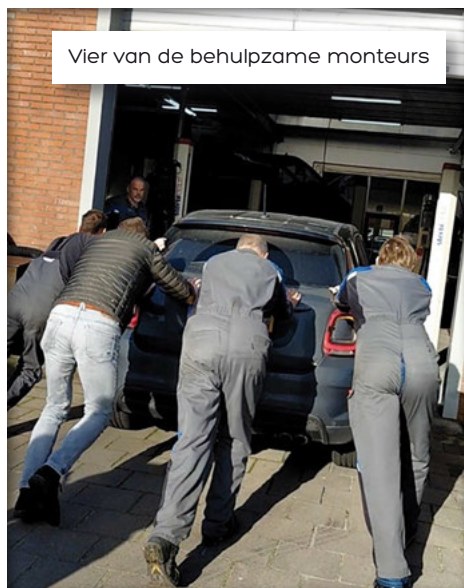
Peter gaf de moed niet op

Terwijl de monteur onderweg was deed Peter zijn stinkende best om uit te zoeken waar het beestje zat. Hij heeft heel lang onder de auto gelegen en ondertussen van alles geprobeerd. Toen de monteur van de garage er was hebben ze het hitteschild verwijderd in de hoop dat hij er uit zou komen maar hij liet zich niet zien. Hij werd gelokt met voer maar daar stond z'n koppie niet naar. Peter en Regien moesten na ruim een uur door naar de volgende melding en hadden voer in de auto achtergelaten.

Jammerende kittengeluiden

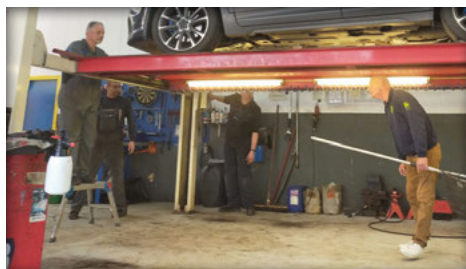
De dag erna werd de auto op een trailer geladen en naar de garage aan de Venjelaan in Farmsum gereden. Een heel groot risico omdat hij er onderweg uit zou kunnen springen maar het moest wel op die manier. Zodra de auto in de garage zou staan zouden wij gebeld worden. Farmsum is niet ons gebied maar de kitten kwam wel uit ons gebied. Eind van de ochtend reden Marian en Siep er naartoe. Bij aankomst kregen ze te horen dat de kat net tien minuten daarvoor was ontsnapt, vervolgens de garage was uitgerend en nu ergens op het terrein liep. Een terrein waar tientallen auto's stonden te wachten voor reparatie. Zo lang hij zich stil hield was het een raadsel waar het dier zich begaf. Ze konden ons in ieder geval vertellen dat het om een kleine, rode kitten ging die heel snel was. Ze zochten samen met enkele meelevende monteurs het hele terrein af. Siep en Marian besloten datgene te doen wat we wel vaker doen. Via You Tube filmpjes afspelen van miauwende kittens. De volumeknop ging

omhoog en daar kwamen de jammerende kittengeluiden uit de speaker van de telefoon. Het duurde nog geen minuut toen er ineens keihard gejammer onder een motorkap vandaan kwam. Met de telefoon in hun handen renden ze naar de auto waar het geluid vandaan kwam. Daar zat hij! Snel rende één van de monteurs naar binnen om de sleutels te halen van de desbetreffende auto. De auto werd ontgrendeld en de motorkap geopend. Helemaal onderin zagen ze een stukje rode vacht. Ze konden er net met hun armen bij komen. Een vingertop raakte de kitten. Daar schrok hij zo van dat hij onder de motorkap vandaan gleed, vervolgens onder de auto uitkwam en wegrende. Het ging zo snel dat niemand een idee had naar welke kant hij was gevlucht en onder welke motorkap hij nu weer zat. Dit hele gebeuren herhaalde zich nog drie keer inclusief het videogeluid van een miauwende kitten.

De monteurs hadden inmiddels ook een band met de katten

Toen het eindelijk de vierde keer wederom bekend was onder welke motorkap hij zat, kwamen de monteurs met een goed idee. De auto in zijn vrij zetten en dan met een paar kerels de auto de garage in rollen. En zo geschiedde. Eén monteur kroop achter het stuur en vier monteurs duwden de auto vanaf de parkeerplaats de garage binnen en reden hem op de brug. Meteen werden uit voorzorg beide rolluiken naar beneden gedaan. Terwijl dat gebeurde stonden Siep en Marian beiden klaar met een schepnet voor het geval de katten met een rotgang uit de auto zou vluchten. Gelukkig was dit niet het geval dus konden ze rustig ademhalen toen de rolluiken eenmaal dicht zaten.

De brug werd omhoog gedaan

Mocht de katten nu ontsnappen dan konden ze hem hoe dan ook te pakken krijgen want hij kon niet meer naar buiten. De brug waar de auto op stond werd met een druk op de knop omhoog gedaan. Met een accu slagmoersleutel werd een stuk plaat aan de onderkant van de auto verwijderd, en daar kwam ineens een slingerend rood staartje tevoorschijn.

Maar door alle consternatie was het diertje bang en schoot naar de andere kant van de bodemplaat. Door een nauwe ruimte

konden ze een heel klein rond toetje zien. De vervoersmand werd alvast startklaar gezet en de dikke handschoenen werden aangetrokken. Marian ging met haar hand door een gat zodat de katten nog maar één kant op kon. Zachtjes duwde ze het kleintje in de richting van haar collega Siep. Toen de katten op het eindpunt was greep Siep hem zachtjes in zijn nekvel. Hebbes!! Snel werd onze kleine rooie onder luid protest in de kooi gedaan. De monteurs kwamen bij de mand staan en namen foto's. Want ja, zij hadden inmiddels toch ook een band opgebouwd met de katten. Wat waren ze allemaal blij dat het rooie mormel veilig in de mand zat.

Bange, schuwe of wilde kittens gaan via het asiel naar een pleegadres waar ze met veel liefde en geduld worden gesocialiseerd. Na een dag of twee namen we contact op met het pleegadres om te vragen hoe het met de kleine ging en toen ontvingen we deze foto.

Op schoot bij de pleegmoeder

Leonie E. aan het woord

(In ons vorige ledenboekje stond bij het stuk “Suus aan het woord” dat zij in het verleden 2,5 jaar ergens in loondienst is geweest. Dit moet 25 jaar zijn.)

Hoelang werk je al bij de DAG?
 Vanaf 2017 dus vijf jaar inmiddels.
 Ik was destijds op zoek naar een andere invulling van mijn werkzame leven, na bijna 35 jaar in de gezondheidszorg gewerkt te hebben.
 Al langere tijd wilde ik er vrijwilligerswerk bij doen, maar kon dat niet combineren met een fulltime baan.
 Toen ik meer ruimte kreeg stond de Dierenambulance de vrijwilligersorganisatie boven aan mijn lijstje.
 Ik houd van de natuur, ben graag buiten en kan slecht tegen dierenleed.
 Toen ik belde om eens te informeren naar de mogelijkheden, kon ik dezelfde week nog beginnen.

Heb je zelf ook huisdieren?
 Gek genoeg, op dit moment niet. Ik ben opgegroeid met dieren thuis; hond, konijnen en cavia's.
 Als student had ik een zebra vinkenecht-paartje als kamergenoten, die regelmatig op de arm van mijn pick-up gingen zitten als ik lp's draaide.
 Ze legden ook wel eens een eitje in mijn planten of lamp. Toen ik zelf een gezin kreeg, hoorde dieren er ook echt bij, voor mij.
 We hebben jaren buiten “De Stad” gewoond, met ruimte om het huis voor onze honden, katten, kippen, pony's, cavia's en konijnen.

Wat maakt het werken bij de DAG speciaal?
 Het werk zelf, en de mensen die er werken; Geen dag is hetzelfde en als de werkdag begint, is het altijd weer een verrassing wat de dag brengen gaat.
 Bovendien kom ik door dit werk ook op plekken waar ik anders nooit zou komen, en kom ik in aanraking met dieren waar je normaal alleen van een afstandje naar kunt kijken.

Het geeft veel voldoening om een dier in nood te kunnen helpen.

Ook al betekent het soms dat de dierenarts het dier moet laten inslapen. Maar ook de collega's bij de Dierenambulance dragen bij aan mijn werkplezier.

Er werken natuurlijk allemaal mensen die, net als ik, van dieren houden.

Dat schept een band.

Bovendien ben ik altijd weer onder de indruk van de bereidwilligheid en inzet van mijn collega's. Ik heb ook nooit het gevoel dat ik er alleen voor sta, en dat is, vooral als het een beetje spannend is, echt heel fijn.

In de jaren dat ik hier nu werk heb ik heel erg veel geleerd over dieren waar ik niks van wist; over hun leefgewoontes, hoe je ze veilig en met zo min mogelijk stress (voor het dier) kunt vangen.

Maar ook dat er situaties zijn waar je beter niet in kunt grijpen omdat dat meer kwaad dan goed doet, of omdat de natuur het heel goed zelf kan oplossen. Ook het contact met eigenaren van een ziek, vermist of overleden dier kan veel voldoening geven als je iets voor ze kunt betekenen.

En al die mensen die de dierenambulance bellen om te melden dat er een dier in nood verkeert; ik had er geen idee van dat er zo veel mensen moeite doen voor dieren in nood, voor ik dit werk ging doen.

Heb je een voorbeeld van een mooie melding?

Een paar jaar geleden, kregen we op eerste kerstdag een melding over een kat die er onverzorgd uit zag en aan het schuilen was voor de regen.

Hij liep er al enkele dagen rond maar het was niet bekend waar ie thuis hoorde.

De melders hadden de kat binnen gehaald op ons verzoek, zodat we de kat beter konden bekijken.

Toen we ter plaatse waren bleek hij een chip te hebben.

Hij stond echter geregistreerd op naam van een dierenartsenpraktijk in de omgeving van Zwolle.

De betreffende dierenarts hebben we gebeld maar die zat vermoedelijk achter een kerstontbijt.

De waarnemend dierenarts wist echter de eigenaar voor ons te achterhalen.

Toen we de eigenaar spraken was ze heel erg verbaasd; de kat bleek al een half jaar vermist.

Tijdens haar zomervakantie was ie ontsnapt van z'n vakantieadres in Groningen.

Waarschijnlijk heeft de kat op onbekend terrein de weg naar z'n vakantieadres niet terug weten te vinden.

Dat de melder zich op kerstochtend de moeite heeft getroost om ons te bellen, resulteerde dus uiteindelijk in een mooi kerstcadeau.

Wat is het leuke aan autodiensten?

Ik vind buiten bezig zijn het allerfijnst, dus stuur mij maar op pad.

Dat je er met je collega op uit gaat en samen overlegt en soms een beetje moet improviseren om ter plekke je werk goed te kunnen uitvoeren, vind ik ook heel leuk. Meestal ben ik chauffeur en het rijden op zo'n stoere bus is natuurlijk ook gewoon cool.

Welke melding heeft veel indruk op je gemaakt?

Dat zijn er best wel wat, maar de melding die mij het eerst te binnen schiet is de kat die onder de motorkap was gekropen zonder dat de eigenaar van de auto dit in de gaten had.

Totdat op de snelweg zijn dashboard aangaf dat er iets niet in de haak was.

Hij is op de vluchtstrook gestopt. Daarna ontdekte hij de kat onder zijn motorblok en heeft hulp ingeschakeld.

Toen wij met de dierenambulance aankwamen had Rijkswaterstaat de auto al opgekrikt, zodat wij vanaf de onderkant van de auto konden proberen de kat er tussenuit te pakken.

Daar sta je dan in het donker, in de regen, met een zaklamp, een warme deken en een vangnet en zie je een nat hoopje ellende tussen de motor zitten.

Dus wij hebben, op onze rug op het wegdek liggend, vanaf de onderkant van de auto, de kat kunnen bevrijden uit zijn benarde positie.

Het beestje was nat, onderkoeld, had een kale streep over zijn hele lijf van de distributieriem en verwondingen aan kop en lijf.

We hebben 'm na een snelle check snel warm ingepakt en zijn als de wiedeweerga naar de dienstdoende dierenarts gereden.

De eigenaar van de kat was gelukkig te achterhalen doordat de kat een chip had.

Verder zag het er niet zo goed uit.

De volgende dag hoorde ik dat hij de nacht had overleefd en inmiddels weer met zijn baasje mee naar huis was.

Dat was natuurlijk fantastisch! Omdat mijn jas daarna nooit meer helemaal schoon is geworden, denk ik nog regelmatig even aan 'm.

Stel, je wint een groot bedrag, welke droom zou je dan in vervulling laten gaan?

Mijn droom is dat we met z'n allen niet langer accepteren dat er zoveel dierenleed bestaat bij het houden van dieren voor consumptie.

Dat is helaas met geld alleen niet op te lossen.

Aan wie geef jij het stokje door, en waarom?

Ik wil het stokje graag doorgeven aan Ed, omdat hij een hele fijne collega is met altijd een goed humeur.

Wat eens een gelukkige zwanenfamilie was

Noorddijk, grenzend aan de wijk Lewenborg. Het thuis van een mooie zwanenfamilie.

Een koppel dat ieder jaar trouw in de aangrenzende weilanden hun nest bouwt en hun best deed om voor gezinsuitbreiding te zorgen. Zo ook weer afgelopen jaar.

Blij waren wij weer om de beide ouders trots in de vijver te zien zwemmen met hun vier pluizige jongen. Maar het geluk was deze zwanenfamilie dit jaar niet meer gegund.

Mama zwaan, jij bent de enige nog levende van jouw gezin. Wat heb je veel meegemaakt en wat was je trots op je vier pulletjes die je samen met je partner had. Een mooi zwanengezin....niet weg te denken uit het Noorddijkgebied.

Regelmatig zagen we jullie van de ene naar de andere kant van de weg oversteken en daar namen jullie ook alle tijd voor, want tenslotte was dit jullie leefgebied.

Regelmatig zorgde dit voor een gevaarlijke situatie omdat daar nogal veel auto's te hard langsrijden en niet iedere bestuurder hield altijd evenveel rekening met jullie. Maar gelukkig ging het ondanks dat toch iedere keer goed.

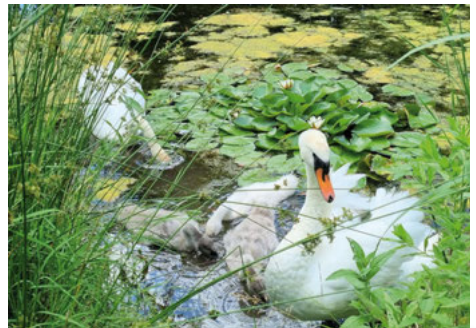
Jouw mannetje stond bekend als de 'terror zwaan', maar hij deed geen vlieg kwaad. Hij was gewoon een hele grote mannezwaan en hij nam zijn taak als beschermer van het gezin heel serieus. Hij liet het iedereen gewoon even weten wanneer hij vond dat er iemand te dicht bij jullie in de buurt kwam.

Op een dag reed er, naar zijn idee, een busje te dicht bij jullie langs, hij bedacht zich geen moment en probeerde het busje weg te jagen.

Wij van de Dierenambulance kregen een melding dat er een zwaan gewond zou zijn aan de Noorddijkerweg en we moesten meteen aan jullie denken.....en inderdaad.....aangekomen op de plaats van bestemming vonden we jullie.

In eerste instantie leek er niets aan de hand maar toen we je partner beter bekeken, bleek dat hij zijn snavel behoorlijk verwond had en bloedde enorm.

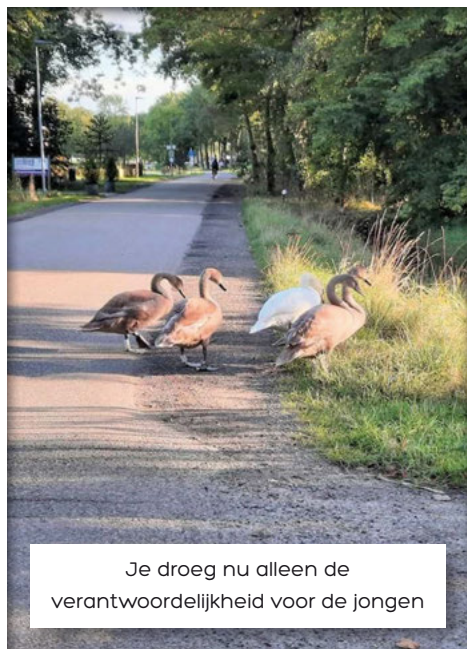
Helaas moesten we hem meenemen naar de dierenarts en bleven jij en je pulletjes achter. Bij de dierenarts was het duidelijk dat de snavel aan de binnenkant kapot was en de bloeding moest worden gestopt door middel van het dichtbranden van de adertjes. Hier waren twee pogingen voor nodig en omdat we het nog niet helemaal vertrouwden, hebben we hem voor een nachtje ter observatie meegenomen naar ons pand.

Het hele gezin nog compleet

Dit keer zouden we je partner niet meer terugbrengen

De volgende ochtend bleek het gelukkig goed met hem te gaan en we hebben hem dan ook zo snel mogelijk opgehaald. Aangekomen op de Noorddijkerweg was het even zoeken waar jij en je pulletjes gebleven waren. Maar al snel hoorden we geritsel en gepiep vanuit de sloot en ja, daar waren jullie. Zo snel als we konden hebben we je partner losgelaten en wat was het mooi om jullie weer samen te zien! Snel de sloot in en wegwezen. Een aantal weken nadat we je partner weer terug hadden gebracht kregen we bij de Dierenambulance weer de vreselijke melding dat er aan de Noorddijkerweg een zwaan zwaargewond zou zijn.

Je droeg nu alleen de verantwoordelijkheid voor de jongen

Daar aangekomen bleek het weer om jouw partner te gaan. Hij was verstrikt geraakt in stroom- en prikkeldraad en dusdanig gewond dat hij helaas niet meer te redden was. Het enige dat we nog voor hem konden doen was om hem rustig in te laten slapen bij de dierenarts.

Jij en je pulletjes zaten op een afstand in een sloot en moesten toezien hoe we jouw partner losmaakten uit het draad. We namen hem mee in de auto en dit keer zouden we hem niet meer terugbrengen. Zonder de bescherming van je mannetje was jij nu helemaal alleen verantwoordelijk voor de opvoeding en veiligheid van jullie kleintjes.

Weer een groot verlies voor jou
Helaas is jouw partner niet het enige slachtoffer van het stroom- en prikkeldraad dat rondom vele weilanden zit.

Jullie gaan de sloten in en uit en juist daar zit het vaak. Het is dan ook met grote regelmaat dat er een dier in vast komt te zitten. En meestal is dit helaas met dodelijke afloop.

Ondanks jouw verdriet door het verlies van je partner is het je gelukt om jullie pulletjes groot te brengen tot bijna volwassen zwanen.

We zeggen 'bijna' volwassen zwanen, omdat helaas in jullie woongebied de zo gevreesde en dit jaar nog dodelijker, vogelgriep is uitgebroken.

Het duurde dan ook niet lang of de melding van een overleden jonge zwaan in de vijver aan de Noorddijkerweg kwam bij ons binnen.

Weer een groot verlies voor jou en je drie

overgebleven pulletjes. Vanaf dat moment kwamen we dagelijks bij jullie kijken of jullie alle vier nog in goede gezondheid verkeerden omdat we eigenlijk vreesden jullie één dezer dagen ook ziek aan te treffen.

En inderdaad zoals verwacht: het noodlot sloeg weer toe. De vogelgriep had jouw nog drie resterende pullen te pakken, want op een dag dreven ze alle drie dood in de vijver.

Hulpeloos zwom jij rond en er was niets anders dat je kon doen dan toekijken en afwachten wat er ging gebeuren.

Alle drie overleden pullen werden door de brandweer uit de vijver gehaald. Het was de bedoeling jou ook mee te nemen voor het geval jij misschien ook besmet was en op korte termijn zou kunnen overlijden op een vreselijke manier.

Maar jij had maar één doel: uit de handen van de brandweer blijven en vechten tot het eind. Uiteindelijk is de poging om jou te vangen opgegeven omdat het jou teveel stress gaf. We zijn vertrokken met jouw laatste drie jongen.

Misschien vind je in de toekomst een nieuwe partner

Een aantal dagen heb jij rouwend in de vijver rondgezwommen en gelukkig zonder vogelgriepverschijnselen.

Het was ongelofelijk triest om jou daar helemaal alleen te zien zwemmen, wetende wat jij allemaal mee hebt moeten maken. Na ongeveer twee weken heb je de vijver verlaten en probeerde je je plekje terug te vinden in hetzelfde weiland waar je zo vaak vertoefde met je gezinnetje.

Mama zwaan, nog iedere dag komen we bij je kijken hoe het met je gaat. Natuurlijk kunnen wij niet voor jou invullen hoe je je voelt. Maar dat je nog veel verdriet hebt is zichtbaar. Je staat veel stil in het weiland en kijkt dan om je heen, misschien hopen op een wonder? In een korte periode heb je jouw hele gezin verloren... en dat verwerken kost wel even tijd.

Misschien vindt je in de toekomst een nieuwe partner en kunnen we je weer met een mooi gezin bewonderen.

Linda en Eveline

Het weiland waarin je vaak zat met je gezin

Vermiste poes Lobke

Een melder uit Beijum had in zijn straat een kat op de grond zien liggen tussen een hek en een paar containers in. De kat leek niet in orde. Collega's Peter en Nikki zijn er snel naartoe gereden. Ter plaatse werd meteen opgemerkt dat de kat in een vreemde houding lag en erg rilde. Eigenlijk zat er niet veel leven meer in. Voorzichtig werd de kat opgepakt en in onze bus werd de temperatuur van het dier opgemeten. Het viel op dat de kat enorm was uitgedroogd en erg mager was. Nog snel werd de chipaflezer eroverheen gehaald en gelukkig bleek ze een chip te hebben. Ze hadden al gezien dat het om een Britse korthaar ging maar wisten aan de hand van de chipgegevens dat haar naam Lobke was en al weken werd vermist. Gelukkig stond het telefoonnummer van de eigenaar erbij en werd er meteen geprobeerd contact te leggen. Maar tijdens het invoeren van het telefoonnummer bleken er niet tien maar negen getallen te staan. De eigenaar had per ongeluk bij het registreren het telefoonnummer niet volledig ingevoerd. Kan gebeuren uiteraard maar dit was wel frustrerend. We wilden deze mensen zo graag bellen met de mededeling dat we hun Lobke hadden gevonden maar dit was nu niet mogelijk. Ondertussen was de dierenarts ook al gebeld en daar konden we meteen terecht want Lobke moest worden nagekeken. Bij de dierenarts aangekomen werd het bijna levenloze diertje aan het infuus gelegd. Ze was zo uitgedroogd dat de nieren een grote opdonder hadden gehad.

Een eventuele bloedtest zou een dag later nog kunnen, maar eerst was het zaak dat de kat in leven zou blijven.

Bingo

Ondertussen waren we op allerlei mogelijke manieren druk bezig om in contact te komen met de eigenaar van Lobke. Bij de chipgegevens stond ook een e-mailadres waar al een mail naartoe was gestuurd met de vraag of de eigenaar contact met ons wilde opnemen. Het mailadres bestond uit een voornaam en een gedeelte van een achternaam. Er waren meerdere opties mogelijk wat betreft de achternaam en uiteindelijk na veel spoorwerk kwamen we uit bij een volledige voor- en achternaam.

Toen hebben we die naam gegoogeld en na lang zoeken zagen we een bericht op Facebook die luidde: “Vermist Lobke” met daarbij een foto van een prachtige Britse korthaar.

Bingo! Hun vermiste Lobke en “onze” Lobke waren één en dezelfde kat.

Er werd een privébericht via Facebook Messenger naar deze persoon gestuurd. Maar als je op Facebook niet bevriend met iemand bent wordt een privébericht vaak niet opgemerkt.

In het vermissingsbericht had de eigenaar mensen getagd of deze personen ook wilden uitkijken naar hun kat. De mensen die waren getagd zijn ook door ons benaderd middels een privébericht met de vraag of zij de eigenaar konden berichten met het verzoek contact met ons op te nemen in verband met het feit dat wij Lobke hadden gevonden. Al vrij vlot kwam er een reactie van een mevrouw die meedeelde dat ze op ons verzoek een WhatsApp bericht naar de eigenaar had gestuurd. Helaas werden we diezelfde avond niet meer gebeld terwijl wij dat zo graag wilden, omdat we niet wisten hoe het zou aflopen met Lobke.

De volgende dag namen we weer contact op met dezelfde contactpersoon met de vraag of ze nogmaals de eigenaar via WhatsApp een bericht wilde sturen. Ze kon daarin vermelden dat het ondertussen beter ging met Lobke en dat ze de nacht goed had doorstaan met behulp van het infuus en de warmtemat. Ze kon de eigenaar dus meedelen dat Lobke nog in leven was. Dit

zou ze meteen doorgeven. Ook gaf ze aan ons door dat de eigenaar de avond ervoor het bericht via Whatsapp wel had gelezen.

Ze moesten het met eigen ogen zien

Niet veel later werden we gebeld door een zeer verbaasde eigenaar van Lobke. Zij en haar man hadden inderdaad de avond ervoor een Whatsapp bericht ontvangen, maar hadden niet gereageerd omdat ze zeker wisten dat het niet om hun Lobke ging. Ze waren bang om blij gemaakt te worden met een dode mus. Ze gaf aan dat er een vaart aan hun achtertuin grenst en dat ze Lobke anderhalve maand geleden al waren kwijtgeraakt. Na vele oproepen en er veel ruchtbaarheid aan gegeven te hebben waren ze bang dat Lobke in de vaart was gevallen en er niet meer uit had kunnen komen. Ze hadden zich daar uiteindelijk ook bij neergelegd. Ze wilden het graag afsluiten en daarom hadden ze een oproep van de vermissing geplaatst in de hoop dat iemand Lobke had zien drijven zodat ze Lobke konden begraven en het konden afsluiten.

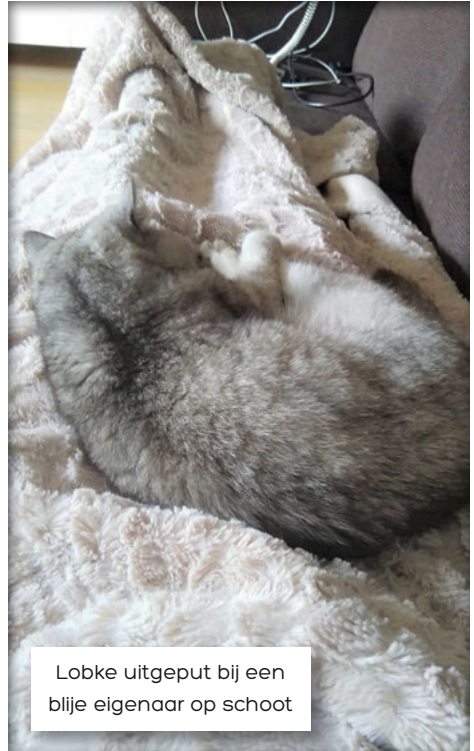
Ze waren ervan overtuigd dat Lobke weken geleden al was verdronken. En helemaal het feit dat Lobke in Groningen zou zijn teruggevonden terwijl zij zelf woonachtig zijn in Drachten deed hen beseffen dat het hier absoluut niet om hun Lobke kon gaan.

Toen we hun meedeelde dat het e-mailadres overeenkwam met het adres in de geplaatste vermissingsoproep op Facebook, dat de chip toch echt was gekoppeld aan Lobke, dat de naam van

de kat overeenkwam, en dat het in beide gevallen een Brits korthaar betrof konden ze het nog niet geloven. Ze moesten het met eigen ogen zien!

We hebben de gegevens van de dierenartsenpraktijk in Winsum (waar Lobke was opgenomen) doorgegeven. Niet veel later kregen we een berichtje van de eigenaar dat ze onderweg waren naar Winsum. Drie uur later werden we gebeld door de eigenaar. Nog steeds half in shock door het hele gebeuren deelden ze hun blijdschap met ons want het ging inderdaad om hun vermiste kat Lobke. Terwijl ze Lobke in een reismand in de auto hadden, konden ze het nog steeds niet geloven.

Kon ze het maar vertellen Lobke was de nacht goed doorgekomen en was behoorlijk opgeknapt. Maar de nieren waren nog niet in orde. Ook was er een fikse ontsteking in de nieren ontstaan in de afgelopen weken. Waar Lobke zich al die tijd heeft schuilgehouden is voor de eigenaar en ons een groot raadsel. Hoe ze van Drachten uiteindelijk in Beijum terecht gekomen is, is ook een groot raadsel. Is ze meegereisd in een auto? Is ze op een boot gestapt die aangemeerd lag bij het huis van het baasje en dat plotseling de eigenaar van de boot terugkwam, dat ze bang werd en het ruim is ingegaan? Dat ze misschien helemaal met de boot is meegevaren van Drachten naar Groningen? Heeft ze ergens in Groningen haar kans schoon gezien om na het aanmeren van boord te gaan? We zullen het nooit te weten komen. Kon ze het maar vertellen! Wel is zeker dat ze vanaf een bepaald moment zelf op

Lobke uitgeput bij een blijde eigenaar op schoot

zoek moest naar voedsel en water. Lobke was sterk vermagerd maar met de goede zorg zou het waarschijnlijk goedkomen. Diezelfde dag kregen we een foto van de eigenaar dat Lobke thuis uitgeput op de schoot van een hele blijde eigenaar lag bij te komen van alles wat er de afgelopen weken was gebeurd.

Eindelijk niet meer steeds op je hoede hoeven zijn, eindelijk niet meer bang hoeven zijn. Niet meer op zoek te hoeven naar eten of drinken.

Slapen, heel veel slapen is wat ze voornamelijk deed. Ze was volledig uitgeput.

Schapen die in de wei staan en voldoende gras kunnen eten, drinken normaal gesproken vrijwel niets omdat gras voor 90% uit water bestaat.

Ronald moest uiteindelijk zelf de sloot in om dit schaap op het droge te krijgen

Maar afgelopen zomer waren er weken bij dat het extreem warm weer was. Als het zo verschrikkelijk warm is gaan schapen sneller ademen om af te koelen. Ze verliezen dan veel vocht via de ademhaling dus moeten er voldoende schaduwplekken zijn en moet er voldoende drinkwater staan. En als dat er niet staat gaan ze zelf op onderzoek uit. Vaak komen ze al snel uit bij een sloot.

Elk voorjaar zijn er wel weer ondeugende schapen of lammetjes die eerst doen en dan pas nadenken.

Ze laten ons dan weer uitrukken omdat ze zichzelf weer eens in de problemen hebben gebracht. Een schaap op de weg, op de rug of in de sloot. Een schaap in de sloot trek je er niet zomaar even uit want ze weegt 70 tot 80 kilo. De grapjas op de foto was in het water terecht gekomen en kon er met geen mogelijkheid zelf uitkomen. De slootkant was te steil. Tel bij die ruim 70 kilo nog maar behoorlijk wat kilootjes op als de wol volgezogen is met water. Het is amper te doen om zo'n dier het

Fré krijgt het koppie uiteindelijk uit het schrikdraad

water uit te krijgen. Het werkt natuurlijk ook niet mee als je zelf in de sloot staat en voelt dat je, bij elke drukker die je het schaap geeft, steeds verder wegzakt. Uiteindelijk heeft Ronald zichzelf en het schaap op het droge weten te krijgen. Het puberschaap op de andere foto was met haar koppie verstrikt geraakt in het stroomdraad. Schuddend met haar koppie van links naar rechts trok ze het draad alsmaar strakker. Fré heeft haar eerst weten te kalmeren en haar vervolgens kunnen bevrijden.

Onterecht wordt er nog steeds gedacht dat gedumpte kittens zichzelf altijd goed kunnen redden. Het is niet makkelijk uit te leggen hoe machteloos we ons soms voelen bij het vinden van doodzieke kittens. Kittens die op hun laatste krachten proberen weg te rennen maar zo zwak

zijn dat we ze soms zo kunnen pakken. De kitten op deze foto is met meerdere

Eén van de doodzieke kleintjes

broertjes en zusjes gevangen. Ze waren bang en liepen overal tegenaan omdat de oogjes volledig dichtzaten van de etter door de niesziekte. Vreselijk! Regelmatig worden er nestjes kleintjes gedumpt. Het ene nest

mét moeder, het andere nest zónder moeder. Ten dode opgeschreven als je kijkt op wat voor terreinen we ze soms vinden. Industrierterreinen, bossen of rustige parkeerplaatsen. Broodmagere moeders die zelf geen voedsel genoeg binnenkrijgen om de kleintjes van melk te kunnen voorzien. De ene keer gaat het om in het wild geboren kittens maar we vinden ook kittens die sociaal zijn. Dit houdt meestal in dat de kleintjes mensen gewend zijn dus moedwillig gedumpt (als het locaties betreft waar geen huizen of boerderijen staan). Kleintjes die in eerste instantie samen met de moeder wel ergens in huis hebben gewoond maar vervolgens zijn gedumpt, reageren anders dan wilde kittens. Zij zetten het even op een lopen en gaan nieuwsgierig op een afstand kijken. In het wild geboren kleintjes schieten alle kanten op, verstoppelen zich en zie je niet meer terug. Met een beetje geluk zijn er op die verlaten plekken, waar amper mensen komen, soms wandelaars die een kleintje over een pad zien rennen. Dan kunnen wij hopelijk nog iets voor ze betekenen

door een vangkooi te plaatsen. Soms komen we ter plaatse om een kooi te plaatsen en zien we een dood kleintje liggen die een hongerdood is gestorven of is overleden door een ziekte. Wat een strijd moeten die gedumpte kleintjes dan toch leveren. En door dit soort acties van eigenaren die er liever voor kiezen de hele brut te dumpen dan hun huisdier te laten castreren of steriliseren ontstaat er niet alleen heel veel leed, maar ook de kattenpopulatie neemt toe.

Een druppel op een gloeiende plaat maar het is er toch weer één

De katten die het wel redden moeten noodgedwongen zien te overleven en zijn afhankelijk van voedsel wat zich aandient. Door die mensen die niet zelf de verantwoordelijkheid nemen en voor de makkelijkste weg kiezen zijn de dieren overgeleverd aan wat moeder natuur te bieden heeft, zeker als ze ver buiten de stad worden gedumpt. In en buiten beschermde gebieden lopen vogels dan het meeste risico gepakt te worden door onder andere deze gedumpte katten en hun nageslacht.

Met name grondbroeders en dan vooral vogels waarvoor geschikt leefgebied steeds minder aanwezig is, zoals weidevogels zijn veelal de klos. De boosheid die vervolgens ontstaat bij vogelaars/ vogelliefhebbers is zeer begrijpelijk.

Maar moeten we het de katten aanrekenen of hun baasjes? De katten zijn ooit aangeschaft door de eigenaar. Ze waren gewend gewoon elke dag brokken te krijgen maar nu ze zijn gedumpte moeten ze ineens zelf zien te overleven. De katten die worden gedumpte krijgen ook weer nestjes en vervolgens krijgen ook deze weer nestjes. Het voelt voor ons vaak als water naar de zee dragen. Wij redden ze, maar een paar kilometer verderop stopt een auto en wordt er weer wat uitgegooid.

We krijgen regelmatig meldingen van schapen die op hun rug liggen. Dit wordt bij ons behandeld als een spoedmelding. De ingewanden drukken namelijk op de longen, de ruggenwervels en de grote bloedvaten. Het belemmert de ademhaling en ze kunnen in shock raken en overlijden.

Het is dus belangrijk dat het dier zo snel mogelijk wordt geholpen. Als we een schaap rechtop zetten doen we dit in etappes want als je het dier ineens opzij rolt om haar te laten staan kan er een maagkanteling ontstaan. Wij pakken het dier onder de voorpoten in de oksels en zetten haar op haar kont en laten haar vervolgens een tijdje tegen ons lichaam aan rusten. We geven het lichaam de kans dat er weer zuurstof bij de spieren en de organen komt. Als ze eenmaal staan gaan ze vaak meteen plassen omdat dit niet lukt als ze liggen. Poepen lukt wel. Vaak

kunnen we zien of een schaap er lang of kort heeft gelegen. Als ze er al een tijd heeft gelegen ligt er veel stront en is de plek waar ze heeft gelegen geler van kleur dan het gras er omheen.

Daarna letten we er goed op of ze op een goeie manier wegloopt. Als ze er niet al te lang heeft gelegen zal ze snel weer gaan grazen maar als ze heel lang heeft gelegen is de kans groot dat ze enorm gaat slingeren. Dan lopen we meteen weer heen omdat er anders allerlei gevaren om de hoek loeren. Inwendig kan ze toch van alles mankeren of ze kan gedesoriënteerd zijn waardoor de kans bestaat dat ze in de sloot terecht komt. In dit geval hadden Jeffrey en Leonie J. dienst. Leonie is door de sloot gegaan en het weiland in gerend naar het schaap toe dat hulp nodig had. Terwijl ze er naartoe rende kwamen er allemaal blatende schapen achter haar aan rennen. Het is altijd zo lachwekkend om te zien. Ze zijn zo nieuwsgierig. Schapen die in alle rust eten of liggen voelen zich veilig. Is er iets aan de hand en voelen ze onrust dan pas beginnen ze te blaten.

Leonie J. rent door het weiland naar het hulpbehoevende dier

Leonie heeft het schaap een tijd tegen haar lichaam laten leunen en gelukkig rende het schaap daarna goed weg, om vervolgens een paar meter verderop te plassen.

Veel mensen gebruiken in de zomer een tuinnet om bijvoorbeeld fruitstruiken te beschermen tegen vogels. Helaas komt het regelmatig voor dat onze gestekelde egelvriendjes hierin verstrikt raken. Slakken komen op onder andere fruit af en vervolgens komen de egels weer op slakken af. Zodra ze bij het net aankomen is de kans meteen al groot dat er tientallen stekels blijven vastzitten in het net. De egel realiseert zich dat hij vast zit, loopt een stukje achteruit of opzij en raakt vervolgens steeds verder verward in het net. Eigenlijk is de kans nihil dat ze zichzelf kunnen ontdoen van het net. Hoe meer ze bewegen hoe strakker het draad komt te zitten. Het egeltje op de foto was in een tuinnet vast komen te zitten op een adres in Haren. Zo op het eerste gezicht werd gedacht dat het meeviel, maar toen Annet en Nikki met hun vingers aan het friemelen waren zagen ze dat het lijfje helemaal in het net was gedraaid. Ze hebben eerst het net rondom de egel ruim afgeknipt zodat ze de egel in hun handen

konden nemen. De draden die het strakst in zijn lijfje waren gesneden en dus op spanning stonden zijn eerst doorgeknipt. Toen hij weer een beetje bewegingsvrijheid kreeg had hij in de gaten dat hij zich weer kon oprollen. Dit besloot hij te gaan doen, waardoor het moeilijker werd hem volledig te ontdoen van alle draden.

Ze hebben hem meegenomen naar het pand en daar konden ze in alle rust met een pincet en een klein schaartje hun gang gaan. Naarmate er meer draden werden verwijderd werd hij steeds beweeglijker. Na een half uur lagen er tientallen groene draadjes naast de egel en hadden ze een voldaan gevoel.

Stroomdraad is vaak een drama voor in het wild voorkomende dieren. We komen regelmatig te laat. Deze haas was met zijn achterpoten terechtgekomen in losliggend stroomdraad dat op de grond lag. Omdat hij zo ontzettend zijn best had gedaan los te komen was hij niet alleen

Volledig verstrikt

volledig uitgeput maar was de schade al dusdanig groot dat we helaas meteen naar de dierenarts moesten om hem uit zijn lijden te laten verlossen.

Even buiten de stad vonden we één dode zwaan en twee zwanen met de kop vast in het stroomdraad. Door het stroom zijn ze in paniek geraakt en hebben ze zichzelf willen losmaken wat ze helaas niet is gelukt. Ze zijn door de paniek alleen maar vaster komen te zitten. Terwijl het stroom er nog op stond heeft collega Jeffrey met een rotgang beide dieren uit hun benarde positie kunnen bevrijden. De zwaan op de linker foto is na onderzoek weer uitgezet en waggelde snel weg van het gevaar, helaas zonder de twee andere gezinsleden.

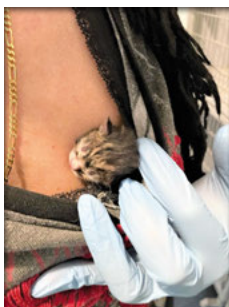
Deze zwaan heeft het uiteindelijk wel gered

Dit diertje moest helaas geëuthanaseerd worden

De zwaan op de rechter foto was bijna bezweken van de stress, was in diepe shock en er zat amper leven meer in. Hij was niet meer te redden en moest helaas toch worden ingeslapen.

Ach, we maken ook genoeg mooie meldingen mee. Gelukkig! Kijk nou wat een klein wezentje (zie foto rechtsboven). Het allerbelangrijkste voor pasgeboren dieren is warmte! En dan met name lichaamswarmte. Dan is het altijd fijn dat er voldoende vrouwen

De kleine wordt opgewarmd

werkzaam zijn bij de dierenambulance. Dit kleintje schreeuwde moord en brand, was uitgehongerd en erg koud. En hoppa, daar was Leonie J. Kom maar kleintje, kom maar. Straks volgt een kruik, maar jouw temperatuur moet omhoog dus we doen het eerst even zo.

Vaak vangen we wat oudere kittens met behulp van een vangkooi. We proberen altijd eerst de kleintjes te vangen en als laatste de moederpoes. Omdat we de kleintjes niet alleen kunnen achterlaten is het geen optie om moeder als eerste mee te nemen. De kleintjes kunnen zich namelijk nog niet alleen redden. Als de kittens bij ons op het pand zijn en de leeftijd hebben dat ze wel vast voedsel kunnen krijgen maar het nog nooit in hun korte leventje hebben gehad, moet het ze even worden geleerd. Bij een schoteltje vlees neerzetten in de hoop dat ze er van gaan eten werkt

Leonie J. leert het kleintje vast voedsel te eten

Hilda stimuleert de ontlasting

niet als ze een paar weken oud zijn. Het kwartje valt niet meteen zeg maar. Dus wordt er eerst een klein beetje op de lippen gesmeerd zodat ze het gaan weglippen. Uiteraard begrijpen ze dan nog niet meteen waar het lekkers vandaan komt. Na wat oefenen worden ze op het schoteltje met vlees gezet waar ze vaak heel bibberig op staan vanwege de spanning en opwindings. Geleidelijk aan beginnen ze het te begrijpen en bijten zich er dan stevig in vast.

Een mevrouw uit de wijk Lewenborg belde naar de meldkamer met een erg sneu verhaal. Ze vertelde dat ze een zieke 8-jarige Ragdoll poes had waarmee ze naar de dierenarts moest. Aangekomen op de parkeerplaats liep mevrouw richting de dierenartsenpraktijk toen poes Daisy ineens onverwachts de vervoersmand uitsprong.

Daisy had zelf het deurtje open kunnen krijgen. In paniek en niet wetend waar ze op onbekend terrein naartoe moest rennen schoot ze onder een auto bij de Lidl. De eigenaresse was met stomheid geslagen en kon niet bevatten wat er even daarvoor was gebeurd. Totaal verbouwereerd rende ze naar de auto waar Daisy inmiddels niet meer onder zat.

Waar mevrouw ook keek, geen spoor meer van Daisy. Vreselijk. Ze nam meteen contact met ons op om een vermissingsrapport op te laten maken. We gaven haar het advies om 's avonds naar de plek te gaan in de buurt waar ze voor het laatst was gezien. Er is dan minder verkeer dus ook minder geluid. Als ze dan zou roepen zou Daisy misschien durven reageren. Helaas kregen we toen te horen dat Daisy doof is.

In de weken erna liet poes zich op verschillende adresjes zien in de buurt van de plek waar ze was ontsnapt. Ze werd zichtbaar magerder ondanks het feit dat ze toch ergens eten vond.

Via Facebook kreeg de eigenaresse berichtjes toegestuurd. Het werd duidelijk dat Daisy de laatste paar dagen een vast adres had waar ze buiten brokjes at. Bij dat adres sliep ze naast de tuin in een droge sloot. De eigenaresse heeft ons toen direct gebeld met de vraag of ze een vangkooi kon huren. Die werd door haar meteen bij ons weggehaald en geplaatst. Een paar dagen later zat Daisy erin, ruim een maand nadat ze was ontsnapt! Wat waren we blij dat ze eindelijk veilig was. Haar vacht was in slechte conditie, ze was erg afgevallen en zwakjes. Maar ze was veilig! Eindelijk. De eigenaresse is 's middags meteen met haar kat naar de dierenarts gegaan om te kijken hoe de conditie was.

Twee jongens uit Usquert waren op het voetbalveld balletje aan het trappen. Af en toe hoorden ze een schreeuwend gekrijs maar konden niet ontdekken waar het geluid wegkwam. Toen het gekrijs aanhield zijn ze toch op onderzoek uitgegaan en kwamen uit bij een klein voetbaldoel. Tot hun verbazing hing er een zwart-witte vogel in. Meteen belden ze ons. We waren vrij snel ter plaatse. Het jonge ekstertje was enorm in paniek, zeker toen we dichterbij kwamen. Hoe hij het voor elkaar heeft gekregen is niet duidelijk, maar zijn vleugel was volledig in het toch wel redelijk dikke touw gedraaid. Linda probeerde hem voorzichtig los te maken maar het touw zat té strak. Nu zagen we ook dat hij een open botbreuk had.

Linda probeert de ekster eruit te krijgen

Uiteraard was het niet de bedoeling het doel kapot te maken maar we hadden hier geen andere keuze. De touwen rondom de ekster werden weggeknipt. Toen Linda hem te pakken had besloten we om meteen

door te rijden naar de dierenarts om hem te laten euthanaseren, helaas is een open botbreuk niet meer te herstellen. We hadden gehoopt dat het goed zou komen, maar helaas. De volgende dag hebben we de voetbalvereniging in Usquert gebeld om uitleg te geven waarom hun doel kapot was. De man was erg begripvol en begreep heel goed dat we dat hadden gedaan. Hij gaf aan dat er boeters in het dorp wonen die het net wel weer konden repareren. Het was geen probleem en hij was blij dat we de ekster eruit hadden gehaald. Fijn zo 'n reactie!

Een mevrouw woonachtig aan de Rijksweg in Ten Post belde ons met de mededeling dat er al maanden een kat bij haar kwam buurten. Toen hij zich voor het eerst had laten zien was het een mager schepseltje. In de loop der tijd was hij al weer behoorlijk op gewicht omdat hij bijna elke dag bij haar om eten kwam schooien. Inmiddels was hij vriendjes geworden met haar eigen kat en was het net of hij daar thuis hoorde.

Hij was al dikke maatjes met hun eigen kat

Mevrouw had zelf al een oproep gedaan en in de buurtapp gevraagd of iemand deze kat kende. Maar helaas, dit was niet het geval. Omdat dit een heel aanhalig, sociaal diertje was moest hij wel een eigenaar hebben.

Toen mevrouw de kat in huis had zijn we langsgestaan om de kat te controleren op een chip. Maar op het moment dat wij arriveerden bleek hij voor ons wat minder lief te zijn. Hij liet zich niet vangen en schoot door een kier van de deur de schuur in en was toen spoorloos.

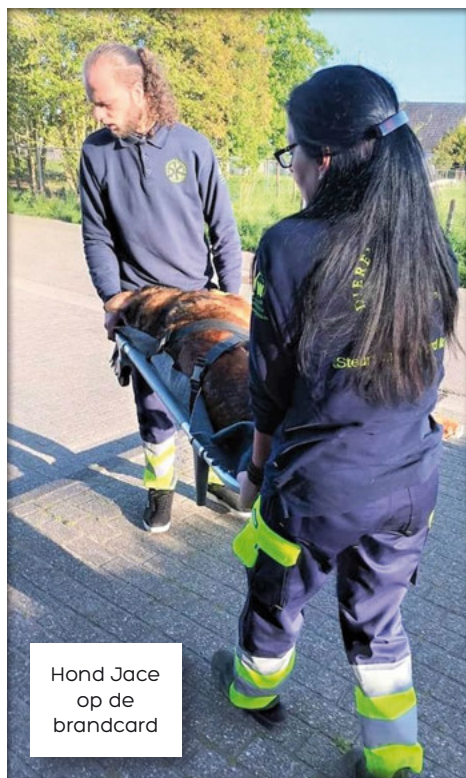
Later die avond is er een vangkooi heen gebracht en de volgende dag was het raak. De rode kat zat erin en we zijn weer heen gereden. Om geen risico te lopen besloten we niet ter plaatse te kijken of hij een chip had. We reden ermee naar het asiel en in een ruimte waar hij niet kon ontsnappen is toen gekeken of hij een chip had. En

dat had hij! Aan de hand van de chipgegevens bleek dat het om kat Henk ging. Henk zou volgens de gegevens uit Ten Boer komen en bleek al acht maanden vermist te zijn!! De afstand tussen Ten Post en Ten Boer is niet heel groot maar toch is hij schijnbaar gedesoriënteerd geraakt. Mogelijk door vuurwerk aangezien hij al vanaf eind december was vermist zagen we later in de Facebook oproep. Er werd meteen contact gelegd met de eigenaar. Zij kon bijna niet geloven dat Henk was gevonden en ook nog in leven was. Ze was ontzettend blij! Diezelfde middag heeft ze Henk uit het asiel gehaald en een grote bos bloemen naar de meldster gebracht.

Bijna dagelijks rijden we met verschillende eigenaren en hun huisdier naar de dierenarts. Intern noemen wij dat DAF (Dierenarts Afspraak). Soms moet een dier achterblijven maar vaak brengen we de eigenaar met zijn huisdier meteen weer naar huis. Meestal worden deze afspraken een paar dagen van tevoren gemaakt. Maar soms betreft het een spoedmelding. Bijvoorbeeld als iemand met zijn hond aan de wandel is en onderweg wordt deze aangereden. Deze ritten noemen we spoed-DAF. Ook brengen we dieren naar een trimsalon. Voor mensen die zelf niet in het bezit zijn van een rijbewijs of auto kan dit een uitkomst zijn. Af en toe komt het wel voor dat er een afspraak gepland staat en we net daarvoor een spoedmelding hebben binnengekregen van bijvoorbeeld een aangereden dier. Dan gaat deze melding wel voor en kan het dus voorkomen dat we het qua tijd niet redden.

Meestal komen we daar wel uit door de eigenaar en dierenarts te bellen dat we iets later komen of de afspraak bij de dierenarts bijvoorbeeld iets te verschuiven. Ideaal is het niet maar spoedmeldingen gaan altijd voor. Het is ook wel eens gebeurd dat een eigenaar en zijn dier met ons mee “moesten” naar een spoedmelding omdat ze al bij ons op de auto zaten op het moment dat de spoedmelding binnenkwam. Gelukkig gebeurt dit niet zo vaak, maar soms moeten we improviseren. Op de foto betrof het hond Jace die de heenreis vervoerd moest worden op de brandcard, maar de terugreis gelukkig gewoon weer kon lopen.

Hond Jace
op de
brandcard

Een mevrouw uit Hoogkerk belde ons met de vraag of we met spoed konden komen want er zat een ree met haar kop vast in schrikdraad. Jeffrey en Leonie J. rondden snel de melding af waar ze op dat moment mee bezig waren en reden met spoed naar Hoogkerk. Onderweg probeerden ze zich er een voorstelling van te maken wat ze konden aantreffen. Iets wat we bij dit soort meldingen meestal doen. De ree lag in een stuk land dat grenst aan de tuin van de meldster. Daar was in het verleden de afrastering geplaatst. Bij zo'n melding neem je bij voorbaat al zoveel mogelijk spullen van de auto mee. Aangekomen bij de ree bleek hoe ernstig het dier met haar lichaam in het dennengroen kleurige stroomdraad terecht was gekomen. Dit dier zou er best wel eens een behoorlijke tijd gelegen kunnen hebben. De ogen die af en toe nog een beetje knipperden zaten vol pus en er kwam allemaal schuim en kwijl uit haar bekje en neus. Ze heeft schijnbaar in paniek zo vaak een poging gedaan om zichzelf te bevrijden dat er allemaal knopen waren ontstaan.

Een helse klus

Het draad zat dusdanig strak dat je er nog geen pincet tussen kon krijgen. Ondanks het feit dat ze behoorlijk uitgeput was probeerde ze zich nog los te maken met dat kleine beetje kracht wat ze nog in zich had. Normaal gesproken doen we meteen een jutezak over de kop om het stresslevel zo laag mogelijk te houden. Een jutezak is gemaakt van o.a. plantaardig bastvezel en doet wat natuurlijker aan. Ze kunnen er nog goed door ademen maar ontvangen minder prikkels doordat ze niet veel meer zien. In dit geval was een jutezak niet handig omdat ze juist bij de kop bezig moesten want daar zat het meeste draad.

Jeffrey en Leonie hebben haar eindelijk losgekregen

Dus werd er een deken over de ogen gelegd. Jeffrey was al voorzichtig op de ree gaan zitten met zijn knieën rustend op de grond. Dit moest om het beestje in bedwang te houden want ze wilde steeds opstaan. Er zat allemaal touw en ijzerdraad om haar lijf. Met name om de kop en in haar bekje. Geruime tijd zijn ze bezig geweest. Na een minuut of tien hadden ze met een ijzertang al veel draad los kunnen krijgen en besloten ze van plaats te wisselen. Leonie is voorzichtig op de ree gaan zitten. Toen zij de ree goed klem had is Jeffrey eraf gegaan en ging verder met datgene waar Leonie

was geëindigd. Terwijl Jeffrey aan het knippen was hield Leonie haar handen voor de ogen van de ree omdat de deken inmiddels half onder de ree lag. Toen ze uiteindelijk het draad, waar de meeste spanning op stond, hadden verwijderd besloten ze haar in de mand te doen. Omdat het dier nog vrij veel kracht had konden ze niet het risico nemen dat ze zou weggrennen met nog stukken draad om haar lijf.

Ze moesten snel naar de opvang rijden. De opvang in Ureterp werd onderweg gebeld met de mededeling dat ze met een ree zouden komen die meteen moest worden geholpen. Bij aankomst stonden er al medewerkers klaar om te helpen. Ze werd direct doorgebracht naar het reeënverblijf. Daar werd de mand geopend en de ogen bedekt. Ondanks dat ze het beestje niet nog meer stress wilden bezorgen moesten ze wel doorpakken om de laatste stukken draad eraf te krijgen. Toen dat eindelijk was gelukt werd ze op stro gelegd waar ze in alle rust kon bijkomen. Helaas moeten we medelen dat ze het uiteindelijk niet heeft gered. (Met dank aan de meelevende melder voor de foto's).

Leden / Donateursbon

Deze bon kunt u ingevuld opsturen naar:

Dierenambulance Groningen
Antwoordnummer 750
9700 WB Groningen

(postzegel niet nodig, wel welkom)

- Ja, ik wil lid worden voor € 16,00 per jaar
- Ja, ik wil graag een eenmalige gift storten van € .....
- Ik wacht met het storten van mijn donatie/lidmaatschapsgeld tot ik een acceptgirokaart heb ontvangen

Uw gegevens:

naam .....

adres .....

postcode .....

plaats .....

e-mailadres .....

telefoonnummer .....

handtekening

Belangrijke telefoonnummers

Dierenartsen

Dierenarts Haren	Nieuwlandsweg 1, Haren	050- 5350262 b.g.g. 06- 22910147
DAP Ommelanden	BSF von Suttnerstraat 7, Groningen Hoofdweg 112a, Eelde	050- 5265774 050- 3095305
DAP van Stad tot Wad	Molenweg 6, Bedum Noorddijkerweg 26a, Groningen Wijmersweg 13, Loppersum Schoolstraat 16, Uithuizen	050- 3014260 050- 5416070 0596- 518222 0595- 434255
DAP de Vries	Pasop 6, Midwolde	0594- 510010
Dierenarts/ Dierenziekenhuis Groningen	Vechtstraat 74, Groningen Kraneweg 62, Groningen	050- 5263255 050- 3120953
Dierenkliniek Noorderplantsoen	Boteringesingel 8, Groningen	050- 3181418
Dierenkliniek Winsum	Lombok 27 Winsum Valge 1, Leens	0595-441800 0595- 441800
Dierenkliniek Eikenlaan	Elzenlaan 2-2 en 2-3, Groningen	050- 5774805
Diergeneeskundig Centrum Hopmans	De Verbetering 8, Groningen Groene Zoom 2, Roden	050- 5015500 050- 5015500
Dierenartsenpraktijk Peize	Hoofdstraat 9, Peize	050- 5032434
Diergeneeskundig Centrum Paterswoldseweg	Paterswoldseweg 306, Groningen Zuiderweg 22, Groningen	050- 5252697 050- 5530310
Dierenartsenpraktijk Beijum	Doornbosheerd 22, Groningen	050- 5410740
Dierenartsenpraktijk Lewenborg	Rijksweg 129, Groningen	050- 5417741
Dierenkliniek Stad & Westerkwartier	Reitdiephaven 352, Groningen	050- 8700030 b.g.g. 0594- 501280
Dierenartsenpraktijk Ezinge	Van Swinderenweg 14, Ezinge	0594-853635 / 06-20148806

Kattenkliniek	van Lenneplaan 15, Groningen	050-8531899
DAP MaxiDier	Smirnoffstraat 3, Groningen	06-30683978
Dierenartsen Centrum Euroweg Leek	Euroweg 8-1, Leek	0594-580440
Noorder Dierenkliniek	Hoofdstraat 12, Hoogezand	0598-383830
Hulpverlening		
Dierenambulance Groningen	Friesestraatweg 199a	Spoed 050- 5791909 / Info 050- 5791900
Dierenasiel Zuidwolde	Noordwolderweg 51a, Zuidwolde	088-8113565
De Fûgelhelling Wildopvang Noord-Nederland	De Feart 1, Ureterp	0512-514328
Stichting Akka's Ganzenparadijs	Burgemeester ten Holteweg 47, Dalen	0524-291773
Stichting Faunavisie Wildcare	D. Wierengastraat 21, Westernieland	0595-464210 06-51701996
Konijnenopvang Joy	info@konijnenopvangjoy.nl	
Konijnenopvang Marijke	Dominee Visscherwei 69 9223 LK Houtgehage	06-46682545
DoeZoo insectenwereld	Wierde 17, Leens	0595-572659
Stichting Landelijke Inspectiedienst Dierenbescherming	(van 9.00 – 17.00 uur) 088-8113000	
Politie	0900- 8844	
Amivedi	0900- 2648334	
Red een dier	144	

